

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl. 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază. — Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la „Prăvălia industriilor române din Sibiu” (Strada Cisnădiei Nr. 27).

„Cu sinceritate...”

Ziarele din România au luat act de scrisoarea părintelui V. Lucaci, unele cu o sinceră bucurie, altele cu o rezervă și răceală semnificativă.

Printre cele dintâi numărăm pe „*L'Indépendance Roumaine*”, — ziar care a adus în multe ocazii reale servicii cauzei naționale.

„*L'Indépendance Roumaine*”, nu numai că se bucură de scrisoarea părintelui Lucaci, ci într-un avânt de generozitate și de entuziasm ia în nume de rău până și cele câteva rezerve cu care noi am însoțit publicarea ei.

„Noi vom să trecem peste aceste mici desbinări, — zice „*L'Indépendance Roumaine*”, — și se ne exprimăm bucuria profundă ce ne cauzează declarațiunile leale ale celui mai popular apostol al românismului în Transilvania.”

Ziarul francez din București găsește apoi, cu drept cuvânt, că „numai lucrând în comun, fără nici un gând ascuns, numai solidarizându-ne cu toții, vom putea atinge idealul ce ni-l-am propus.”

Știm, că sentimentul confratelui bucureștean e al multora; și de aceea ne credem datorii să dăm oare-care lămuriri, pentru a nu se interpreta în chip greșit atitudinea noastră în această împrejurare.

„Să mergem uniți, să ne solidarizăm cu toții, să sacrificăm micile noastre susceptibilități, dacă vom să învingem...”

Foarte frumos și foarte adevărat!

Și vom spune aci și pentru „*L'Indépendance Roumaine*” și pentru toți cei cari ar avé de făcut rezerve la „reser-vele”, cu care am publicat scrisoarea părintelui Lucaci, că noi am fost totdeauna de părerea aceasta; că noi totdeauna am crezut în izbândă finală a cauzei noastre numai prin concentrarea tuturor elementelor bune și sănătoase ale națiunii într-o luptă deamă și bărbătească.

Din același simțământ pleacă până și „reser-vele” ce am făcut la scrisoarea părintelui Lucaci, — rezerve, pe care și astăzi le menținem în toată întregimea lor.

Alt motiv nici n'am fi putut avé, deoarece ce noi nu găsim nici o plăcere în a șicana pe un om, care după câteva luni de abateră politică, revine la calea cea dreaptă; și pe de altă parte noi sântem destul de înălțați cu sufletul, pentru-ca astăzi să nu ne mai rămână

nici umbra vre-unui resentiment contra adversarului de ieri, ori-cât de mult popularitatea lui ar fi fost periculoasă, într-un moment dat, mersului regulat al treburilor noastre de aici.

Dar' să ne lămurim ținuta noastră. Și dela început — o declarație:

Noi nu știm umbra pe zece cărări cu multe și înalte diplomațenii; noi avem numai o cale, — una și bună; noi credem, că sântem datorii în toate împrejurările să spunem verde-românește ce gândim și ce simțim și să punem de acord vorbele cu faptele noastre; — și dela această cale nimenea și nimic pe lumea aceasta nu ne poate abate.

Dacă acesta n'ar fi un principiu elementar, de care ne-am condus întotdeauna și ne vom conduce și pe viitor în toți pașii și în toate acțiunile noastre, de sigur că ne-ar veni lesne și nouă să dăm curs liber unui entuziasm cam svăpăiat și ce cântăm imnuri și osanale pentru reînnoirea părintelui în mijlocul nostru, pentru revenirea sa la gânduri mai bune și mai așezate.

Dar' noi așa ceva nu putem să facem. Într-o asemenea atitudine din partea noastră ar fi o mare dosă de nesinceritate și de prefăcătorie: am crede una și am vorbi alta. Și de o asemenea conduită noi nu sântem capabili, — rugăm pe „*Indépendența Română*” să o creadă.

Nesinceritatea și prefăcătoria ne repugnă în gradul cel mai înalt. Cugetul și sufletul nostru nu vom să ni-le falsificăm în hățul nimănui. Și de aceea nu vom intona imnuri și osanale „pentru reînnoirea fiului „rățcit”, nici la exhibițiuni de sentimentalism exagerat nu ne vom deda pentru „marele eveniment” al acestei reînnoiri.

A revenit părintele, cu adevărat, la calea cea bună? — Să fie bine venit! A face aceasta era, mai la urmă, o datorie, — și cu toții sântem ținuiți să ne facem datoria. Causa națională nu e mai mult a noastră decât a părintelui, ear' dragostea ce un popor întreg 'i-a arătat, nimbul ce 'i-a pus pe frunte atrăgeau după sine cel puțin obligațiunea de a merge calea adevărului cu neșovăire, „cu sinceritate și onestitate”. Și, în definitiv, dacă e adevărat, că cauza națională are nevoie de părintele Lucaci, e cel puțin tot atât de adevărat, că și părintele Lucaci are nevoie de cauza națională....

Dar' să ne înțelegem mai bine: de ce e vorba?

În partidul nostru strins unit și solidar s'a produs o disensiune din cele

mai regretabile. S'au țesut, luni întregi de zile, fel de fel de intrigi; s'au răspândit cu premeditare fel de fel de calumnii infame; injuriile cele mai grosolane nu s'au cruțat oamenilor nostri celor mai buni, pe care și vîrsta și trecutul lor curat și însemnătatea lor personală s'ar fi cuvenit să-i pună la adăpostul acestui torent de ne-cuviințe....

Și pentru-ce toate acestea?

La început cauzele se puteau crede mai mici, mai meschine, mai superficiale; se putea crede că nu e la mijloc decât o sete nestăpânită de parvenire a unor oameni ambițioși peste măsură, înrătățiți și dornici de scandal.

În urmă însă, după destăinuirile dlui Aurel Popovici, s'a văzut limpede, că nu acestea erau cauzele adevărate ale scandalului; că rădăcinile disordinei și anarchiei erau cu mult mai adânc; că *Brote—Slavici & Comp.*, întovărășiți cu *August Munteanu*, omul de casă al lui Bánffy, plănuiau o adevărată *tradare* a cauzei naționale; că acești domni căutau *à tout prix* să pună mîna pe „*Tribuna*”, să desorganizeze partidul, să decapiteze comitetul, să facă o nouă organizație cu căpitani și jurăminte ridicole, — pentru-ca astfel, întemeiându-se „*dictatura Brote*” pe ruinele vechii organizațiuni, terenul să fie pregătit pentru „*direcțiunea nouă în situația schimbătoare*”, să se poată face în liniște tratativele pentru o lege electorală „europenească”, în schimbul și cu sacrificiul întregului program național din 1881, — ear' „Românii să nu mai îndrăznească nici măcar să-și ridice capetele”.

Cum se vede, un întreg plan miserabil, care din fericire a fost demascat la timp. Care a fost rolul părintelui Lucaci în aceste împrejurări?

„*L'Indépendance Roumaine*”, ca toată lumea, trebuie să-l cunoască.

Subit însășetă de boala subită ce 'i-a pus la pat tocmai în momentul când cetățenii bucureșteni pregăteau un banchet și tinerimea universitară un concert în onoarea sa, părintele Lucaci vine la Sibiu, „ca să pună lucrurile la cale”.

Și cum vine la Sibiu — ce face? Nici una, nici două, se dă pe partea răvrătorilor, — instrumente oarbe și docile în mâinile consorteriei *Brote—Slavici—August Munteanu*, — și le ia apărarea cu o căldură și stăruință vrednice de o cauză mai puțin ingrată.

Și părintele se angajează, și părintele se ambelează, și părintele tripotăză, și părintele discurează — — vecinic „în numele sfintei noastre cauze naționale!”

Și părintele, care a întârziat așa de mult publicarea „*Manifestului*” membrilor comitetului întemnițați, — părintele, care mai târziu a refuzat să subscrie proiectul de manifest, așa cum a fost alcătuit, aprobat și scris de cei șapte membri întemnițați, pentru motivul atât de lămurit (!) că d-sa nu poate iscăli „*asa ceva*” mai ales „*într-o situație atât de critică*”; — părintele, zicem, n'a stat un moment la îndoială când a fost vorba să scrie, să subscrie și să publice scrisori deschise alarmante și injurioase la adresa venerabilului președinte al comitetului nostru național, răspândind în public nedumerirea și consternarea.

Dar' ni-se zice să trecem cu vederea peste toate acestea și multe altele, pe care nu vom să le atingem aici, să le uităm toate astăzi, când părintele revine la calea adevărului....

Foarte bine! Noi, din partea noastră, o facem bucuros și credem a ști, că toți aceia pe cari părintele Lucaci 'i-a jignit personal, n'au nimic personal în contra d-sale.

Un lucru însă nu ne este indiferent și anume: chipul cum revine părintele Lucaci. Și lucrul acesta nu ne este indiferent și nu-l putem trece cu vederea, pentru bunul motiv, că *tocmai în acest chip de revenire, în „sinceritatea” și „onestitatea” pasului ce face vedem noi garanțiile sau lipsa de garanții pentru o comună și frățască concurență în viitor.*

Ungaria în lumină maghiară.

„*Alkotmány*” dela 25 Martie n. serie:

„Niciări în Europa civilisată nu există o astfel de organizare guvernamentală (ca și în Ungaria. Red. „*Tribuna*”), care să asigure și întărească **regimul forței**. Chiar nici în Turcia nu mai există, de când s'a sfîrșit cu domnia janicerilor. **La noi însă puterea janicerismului își trăiește acum epoca de aur. Legea a încetat să existe.** Voiața statului — n'are decât două expresiuni: *ordinațiune guvernamentală* și *poruncă militară*.”

Prețioase mărturisiri!

Maghiari la Viena.

Cetățenii maghiari neîndreptățiți prin alegerea de la Stupava și prin modul de procedere a dietei față cu această alegere, vor să meargă într-o *monstră deputațiune* la Viena.

„Da, vom merge la Majestatea Sa — serie unul dintre ei în „*Alkotmány*”. — Vom merge mulți, chiar și 500, căci doară Viena

nu este departe. Vom merge pe cheltuiala noastră, nu pe a altora, cum s'au obișnuit a călători *liberalii*. Poporul va merge bucuros. Las' să fie martor Majestatea Sa și reședința lui, că în suferința și maghiarii n'a perit încă sentimentul pentru drept și dreptate, că ei nu pot suferi fără soavire *sugrumarea dreptului și asuprirea dreptății*.”

Apelul studenților sârbi din Zagreb.

Tinerimea universitară sârbă (*Sérszka akademska Omladina*) din Zagreb, publică în „*Zastava*” dela 26 c. (tocmai datul conventiculului. Red. „*Tribuna*”), un apel, atât cătră națiune, cât mai special cătră *Omladina* sârbă de pe la toate școalele înalte, în cauza milleniului.

Lăsând la o parte unele lucruri cunoscute și repetite de mai multe-ori, aproape în fiecare zi, extragem cel puțin următoarele pasaje.

„Astfel nici tinerimea universitară sârbă n'are nimic în contra sîrbării maghiare, intru cât ea vrea să arete lumii dezvoltarea istorică până în ziua de azi și progresul cultural al națiunii specifice maghiare. Cunoșcînd însă tendențele, de care se călăuzesc arangatorii acestei mari sîrbării naționale maghiare; știind ce însemnătate voese să-î dea, și avînd totdeauna în vedere actuala stare de deplîns a naționalităților nemaghiare din Ungaria, — tinerimea universitară sârbească trebuie să se pronunțe cu hotărîre contra unei astfel de sîrbări....

„Ținînd tare la principiile, pentru care s'a luptat și s'a jertfit martirul sîrb Svetozar Miletić, care principii 'și-lea însușit în timpurile mai nouă și „*Congresul naționalităților*”, — tinerimea universitară sârbească cugetă, că la sîrbarea aceea n'ar trebui să vină nu numai nici un membru al naționalităților nemaghiare din Ungaria, dar peste tot nici un singur Slav, nici un singur Român, căruia îi pasă de înaintarea poporului său.

„Deoarece-ce în aceeași vreme se va ține, precum este cunoscut, în Budapesta, și congresul internațional studențesc, tinerimea sârbă declară, că nu va putea lua parte la acel congres din aceleași motive, cari opresc pe Sârbi și alte naționalități, pe cari îi privește treaba nemijlocit, de a veni la milleniu; și-și ia voia a invita pe toți colegii sei sârbi de pe la alte școale înalte, precum și fiecare altă tinerime universitară slavă, în sfîrșit și pe tinerimea română și croată, să se alăture la conclusele ei, ca în mod potrivit să refuze participarea la acel congres *in spe*. Aceasta este, ni-se pare, singura eșire, căci a protesta contra Maghiarilor, chiar la congres însuși, care se va ține în Budapesta pe timpul milleniului, ar fi lucru zadarnic și cu neputință.

FOIȚA „TRIBUNEI”

Păstravul.

— Schiță. —

De

André Theuriet.

— Bucătăreaso!

— Domnule Sourd?

— Îți pun la inimă păstravul. Să cumperi pentru zama de furt vin alb, pîtrânjei, thymian, frunze de lauri și cepe proaspete.

— Fii liniștit, voi întrebuința toate verdețurile zilei sfîntului Ioan.

— Cu deosebire să nu niți oțetul; și puțină lămăie... La zece și jumătate masa trebuie să fie așternută, ear' la unsprzece fix mîncările gătite... nu la unsprzece și cinci minute — la unsprzece, m'ai auzit?

După-ce a dat bucătăresei sale ultimile porunci în un ton aspru, domnul Sourd, judele de instrucție la judecătoria cercuală din Marville, grăbi voios cu pași măsurăți metodic cruci peste piață și ajunse curînd în palatul de justiție, așezat după prefectură.

DI Sourd era holtei de vre-o 45 ani și deși de o grosime rără, iute; avea o voce aspră, un cap rotund cu părul tuns scurt, ochi suri, cari priviau curat și fără milă sub sprâncele-i negre, buze subțiri, o gură mare

și obraji roșii, încungiurați de o barbă slăbuță... cu un cuvînt, era un om, despre care se putea zice: „N'o să fie tot el cel mai bun frate”.

Nu, de sigur, domnul Sourd de loc nu era amical, ba se lăuda chiar cu caracterul său dur. Arbitrar și certăreț, se răsia cătră toți în odaia sa de lucru, cari 'i-se puneau în cale. Nemilos ca peatra față de cei acușați, brutal față de martori, vătămător față de apărători, era în adevăr un scaiu — cine se apropia, se împungia simțitor. Toți se temeau de el ca de foc, și cu atât mai puțin îl iubiau.

Și totuși avea acest om de fer două greșeli. Mai întău purta pronumele păstorului Nemorni, ce în continuu dădea ansă la ris; apoi era un gourmand de clasa primă. Lăcomia sa isteată și cultivată până la știință se prefăcea în manie. Zece miluri în giurul somnrosului orașel dela poalele Ardenelor belgice, unde bucuriile mesei erau unica distrație pentru cetățenii mai cu stare, prestațiunile judelei erau cunoscute. Se zicea, că dimineața ar mânca numai pești verzi, fiindcă carnea lor ar recrea mai mult după somn și după lucrurile zilei. El a și fost acela, care a inventat, a înmoia raci, înaiute de ce-î ferb în zămă gustoasă, în lapte ferbinte. Numai prin aceasta ar primi un gust delicat — zicea domnul Sourd.

Și când 'i-a descoperit preotului dela St-Victor noua sa invenție, acest preot venerabil, și-a ridicat în semn de mulțumită mîna cătră cer și a exclamat: „Admirabil, aceasta

e prea admirabil, domnule Sourd!... de sigur va fi permis a gusta din aceste lucruri delicate pe lângă promisiunea celei mai mari tăceri; dar' o astfel de lăcomie e aproape un păcat de moarte și vei avé să răspunzi pentru aceasta înaintea tronului celui de sus”.

La aceste observațiuni pie Sourd răspundea cu un soris sarcastic, spunînd venerabilului său vecin câteva glume malițioase. Dar' îl aștepta sigur azi la masă, împreună cu actuarul. În prezidiu primise un păstrav din Semois, un păstrav de un chil de greu, prins în apă cristalină. Acesta era peștelesu preferit și înaiute de-ameaza întregă receruse friptul lui. Păstravul avea să fie servit rece și în sauce-ul, în care a fost pregătit. Aceasta pentru el era dogmă, și tot atât de neatacabilă, ca un articol din codul penal. „Și-o repetă încă odată în sala de judecatorie, după-ce-î îmbrăcase vestimentul de judecător. Apoi începă a răsfoli în niște acte, cari conțineau o interesantă cercetare criminală.

Era vorba de o crimă mare, care produsese în întreg ținutul cea mai mare agitație, și a cărei detalii dramatice stăteau în contradicție cu ideile de bărbat de stat ale lui Sourd.

În săptămîna trecută, înaiute de răsărirea soarelui, a fost găsit trupul unui forestier ucis în niște tufișe de lângă pădure. Se susținea, că omorul 'i-ar fi comis cățiva hoți, prinși la vînat; însă ceva sigur nu se putea afla de ioc și martorii citați încurcau și

mai mult îțele acestei crime. Omorul fusese comis aproape de marginea pădurii, unde erau ocupați cărbunarii, și această împrejurare îi dete judecătorului ansă la tot felul de combinațiuni. Din fasionările martorilor conchise, că în noaptea numită cărbunarii nu au fost acasă, și că casele au fost lăsate în paza fiecei cărbunarului suprem. Cu toate aceste dase Sourdă porunca, a prinde pe un ficior, un cărbunar de treabă cam de vre-o 25 ani, care, ce-î drept avuse odată ceartă cu forestierul. Afară de aceea citase și fiica cărbunarului suprem.

Și începînd de aci întreaga afacere era ascunsă în cel mai mare întunecare. Fata nu se prezentase și locu', unde se afla, era necunoscut. Judele recurase gendarmerie și aștepta acum rezultatul scrutațiilor acestora. La zece ore se deschise ușa dela sala de judecatorie și se ivi chipul sergentului de gendarmerie.

— Ei, cum stă lucrul? întrebă indispus domnul Sourd?

— Da, domnule jude, fără prospecte... îndată cu răsărirea soarelui am pîtruns în pădure... Fata e și rămîne dispărută și chiar și cărbunarii sînt îngrijiiți pentru ea și nu pot înțelege dispariția ei.

— O adevărată comedie! strigă domnul Sourdă iritat, acești oameni își bat joc de voi... Ar trebui în-șiși cu toții!... Ești un dobitoc... Mergi!...

Judecătorul se uită la cîsornicul său — zece și un sfert. Fata nu se prezentase și

asa înaiute de sosirea oaspeților sei voia să mai inspicieze încă odată sala de prînz. Iute își îmbrăcă surtucul și baltonul și în câteva clipe era acasă.

Sala de prînz strălucia în splendoarea soarelui de Iunie și cu mobilele-î albe, cu perdelele-î sure cu soba înaltă de porcelan și masa rotundă acoperită alb și cu farfuriile frumoase oferia un aspect ospital. Pănea, tăiată în felii, zăcea pe serviete vergate roșu Vinul de Inor răspîndia o lumină roșietică din cerafa artistică. La dreapta ei zăcea o salată verde, la stînga lângă o farfurie cu raci păstravul mîndru pe un blid rotund încungiurat de pîtrânjei. Lângă acest blid stătea un păhar cu sauce, gros ca gelee și răspîndia un miros aromatic.

Acest aspect ameliora dispoziția rea a domnului Sourdă, înctul cu înctul se înveseli. Dar' chiar când voia să așeze o sticlă de vin roșu în o corfiță, ușa fu deschisă cu vehemență: afară din ambit și auzi o voce femeiască.

— Îți spun, că trebuie să vorbesc cu domnul judecător, mă așteaptă!

În același moment un braț de jumătate gol dădu pe actuarul Troucheboenf, care închidea ușa, în lături și un oaspe străin intră în odaie.

Era o fată mică, de tot tînără, aproape încă copilășă sveltă, arsă de soare și cu părul lung despletit.

(Va urma.)

Tinerimea universitară sârbă din Zagreb crede, că în schimb, că în același timp când va fi întrunit în Budapesta congresul studențesc internațional, să se țină undeva în altă parte congresul separat comun al tinerimii române, slovace, sârbe și croate, ca răspuns la acel congres.

Sfârșind această declarație, rugăm și invităm încă odată pe toți membrii și amicii popoarelor nemaghiare din Ungaria, pe toți amicii sinceri ai adevăratei libertăți și ai adevăratului progres:

„Nu mergeți la milloniu!”

Zagreb, 19 Martie 1896.

Omladina universitară sârbă.

Dosarul manifestului.

4. Sentența contra Drului, T. Mihali.

Oficiul polițienesc al orașului Dej, pe baza pertractării ținute și pe baza înștiințării oficiale făcute pentru transgresiune în conținutul statului comis de către locuitorul din Dej, avocatul Dr. Teodor Mihali, a adus următoarea

Sentență:

Dr. Teodor Mihali, locuitor în Dej, prin faptul, că încă cu 6 înși a subscris memoriul „Manifest” publicat în nr. 27 al foaiei politice românești „Tribuna” ce a apărut în luna Februarie a. 1896, a cărui anumite părți se îndreaptă în contra puterii statului, și conține agitațiuni, prin ceea ce s'a călcat ordinațiunea nr. 321 dată în 16 Iunie 1894, de către ministrul de interne, pentru-care cu respect la sfârșirea faptelor de natura acestora pe cari dl. ministru r. u. de interne prin ordinațiunea nr. 1488 din 7 Decembrie a. 1894 le-a taxat de transgresiuni, cu aplicarea §-ului 1 din articolul de lege XL. din 1879 s'a pedepsit cu temniță de 15 zile, cari nu se pot preschimba în bani, ca pedeapsă principală și la pedeapsa laterală 100 fl. pentru fondurile circumscrise în §-ul 3 al articolului de lege XXVII din 1892, ear' în cas, când nu s'ar pute încasa se pedepsește încă cu 10 zile, și la solvirea speșelor avute cu temnița dealtm'intreli după 15 zile, se va face execuțiunea. — Sentența în restimp de 3 zile se poate recura.

Motive.

Competerea și amestecul oficiului căpitănatului de poliție al orașului Dej în cauza aceasta o întărește împregiurarea aceea, că acusatul a subscris memoriul în Dej, adecă pe teritoriul administrativ al oficiului căpitănatului polițienesc.

Cea-ce privește calificarea faptului care se pedepsește, aceea se bazează pe ordinațiunea ministerială, la care s'a făcut provocare în sentență; mai departe motivul de pedeapsă al acțiunii ce are să se pedepsească, în primul rând e însuși memoriul „Manifest” publicat în „Tribuna” dar' o îndreptățește acea fasiune a acusatului făcută în decursul pertractării, prin care enunță deschis și fără rezervă că susține dimpreună cu soții sei de principii, adecă în consonanță cu ei, programul partidului național român dela 1881 și hotărârile aduse mai târziu în conferențele aceluia — mai departe prin acea fasiune ne înduoasă în care între altele spune, că prin memoriu a vrut să lumineze și liniștească opiniunea publică românească, — că în butul temniței sufite își susține poziția de până acum și că el cauza neamului românesc nu a vândut-o; s'a născut „la dezvoltarea partidului național dizolvat pe cale publică și a muncit pentru-ca națiunea română să-l susțină, și din această enunțare făcută public se poate vedea, că dînsul și soții sei de principii și acum sînt credincioși partidului național dizolvat — pe acela îl susțin — așadar nu numai ei însuși o fac, ci publice, pe calea foilor împintenează pe alții, ca și aceia se susțină această poziție. Concluzionând din acestea, conlucarea pentru susținerea partidului național român ne-a dovedit-o însăși fasiunea proprie.

Atăta e destul pentru adevărea competenței, calificarea acțiunii și pentru adevărea conlucării faptice; pentru întărirea motivării, mai servesc și anumite expresiuni din memoriul (Manifest) publicat în nr. 27 al foii politice „Tribuna”, din luna Februarie, și în deosebi luând în considerare, că activitatea partidului național român s'a sistat, — această opreliște s'a referit în la activitatea așa numitului comitet executiv (comitet național) al partidului — și astfel după-ce din provocarea trimisă de către Dr. Ioan Rațiu subscrisorilor proiectului de Manifest reese, că incusatul și soții sei au subscris Manifestul ca membri ai comitetului executiv al partidului național român, — dar' reese și din zicerea următoare a fusuși Manifestului: „In conferența ținută la 22 Februarie 1892, în care s'a hotărât ca „Memorandul” să fie înaintat Monarhului în cel mai scurt timp posibil, noi subscrisii am fost norocoși de a obține încrederea re-

presentanților națiunii române și de a fi însărcinați, ca membri ai comitetului național, ca se conducem și reprezentăm cauza națională.”

E de neîgăduit, că acusatul și soții lui de principii poartă o politică națională contra statului, dovadă zicerea următoare a „Manifestului”:

„Noi precum în trecut, așa și în viitor vom fi deponitarii voinței poporului românesc” activitatea acestuia însă o ilustrează lămurit o altă expresie a „Manifestului”:

„Le vom face toate, câte le pretinde realizarea programului național și toate câte sau hotărât în prospectul de lucrare a conferențelor și a comitetului național”.

Stăm firm pe bazele programului național dela 1881, în toată mișcarea noastră vom fi conduși de sînțiența drepturilor noastre naționale și inspirați de interesele poporului român, ai cărui reprezentanți sîntem.”

Considerând, că incusatul, ca membru al comitetului executiv al așa numitului partid național dizolvat, a conlucrat prin edarea, subscrierea și publicarea manifestului în deplină cunoștință a opreliștei, — și această faptă vrednică de depeșit a făcut-o, ca pășind contra potestății statului, — incusatul a fost de depeșit cu pedeapsa din sentență.

Ceea-ce privește măsura pedepsei, ca împregiurare agravantă a servit faptul, că a fost condamnat pentru agitațiune politică la 2½ ani temniță de stat, din cari și-a împlinit 13 luni, cealaltă parte și-a iertat prin graziere și din închisoare s'a eliberat numai în anul 1895.

Dela oficiul polițienesc al orașului Dej.

Dej, la 29 Februarie 1896.

Stingly Zsigmond m. p.,
căpit. de poliție.

Băncile noastre.

(sim.) Săptămăna trecută au apărut în două foi deosebite doi articoli, cari se ocupă cu băncile noastre.

Unul a apărut în coloanele valoroasei noastre „Tribuna” (nr. 6/18 Martie), subscris de un anonim „Plugarul”. Autorul lui crede, că a sosit timpul, ca băncile noastre să iee inițiativa „pentru întemeierea industriei și comerului național”, prin ridicarea de fabrici, mori etc. „Plugarul” foarte corect designează în modul acesta chemarea și datorința institutelor noastre de bani și credem, că nu încape nici o discuțiune, că aceasta așa trebuie să fie. Noi, avisați numai la mijloacele noastre, trebuie să ne încordăm toate puterile, ca să progresăm cu timpul, să punem baza solidă la economia națională.

Dacă cu toate acestea ne permitem a face o observare în punctul acesta, o facem, nu pentru-că n'am fi pe deplin de acord cu direcția indegetată de „Plugarul”, ci voim să arătăm unele pedeci, cari stau încă în calea realizării acestei salutare idei.

„Plugarul” crede, că prin capitalul adunat ani de-arindul poporului nostru „a scăpat din robia și domniea capitalului străin”, și prin urmare întrebuintarea capitalului ar trebui schimbată. Aceasta însă, durere, precum știm cu toții, nu este așa. Poporul nostru și azi este în mare parte robit la băncile străine, și mult timp și cu multă stăruință trebuie să lucre băncile noastre, ca ceea ce exprimă „Plugarul” și o dorim cu toții, adecă desrobirea, să devină realitate! Aceasta este cauza, că conducătorii băncilor noastre nu s'au gândit, sau mai bine zis, nu s'au putut gândi la schimbarea direcțiunii, urmată până aci.

Opera de desrobire e în curgere, dar' curge prea încet și ca ea să meargă mai rapid înainte și să aibă succese mai strălucite, ar fi de dorit, ca procentele de împrumuturi să se scadă și debitorilor să li-se ofere toate înlesnirile posibile. Aceasta este cheia desrobirii, care dacă ar fi folosită de băncile noastre, ne-ar deschide în scurt timp o perspectivă de progres material însemnat pentru poporul nostru.

Citatul în original al Manifestului e următorul: „In conferența ținută la 10/2 Ianuarie 1892, în care s'a insistat ca „Memorandul” să fie înaintat Monarhului în cel mai scurt timp posibil, noi subscrisii, împreună cu alți conșoi ai noștri, am fost mări de a obține încrederea reprezentanților rațiunii române și de a fi însărcinați, ca membri ai comitetului național, cu reprezentarea și conducerea cauzei naționale și în special cu înaintarea menționatului Memorand.”

*) Traducerea e falsă; textul original sună: Noi, precum întrecut, așa și în viitor, până-ce vom fi deponitarii voinței poporului românesc... Red.

De altă parte trebuie să luăm în considerare, că trecutul băncilor noastre este relativ scurt. Majoritatea institutelor noastre abia este de 10—12 ani, unele de 6—7. Aceste abia au trecut peste greutatea întemeierii și numai acum încep a se consolida. E natural deci, că aceste nu pot încă să se abată dela direcțiunea veche, până nu vor avea soliditatea, pe baza căreia se poată lucra și în alte direcții.

Astfel stăm cu majoritatea institutelor noastre. Sînt însă unele, cari deja sînt destul de bine întărite, precum e „Albina”, „Victoria”, „Ardeleana”, apoi „Timișana”, „Silvania”, „Făgetana”, „Patricia” etc. cari ar pute să facă începuturi pe terenul accentuat de „Plugarul”.

Făcând aceste observări, sîntem și noi, precum mai sus am zis, de acord cu „Plugarul” și am dori și noi a vedea pe cei chemați, pe presidenții, directorii și direcțiunile institutelor noastre sfătindu-se împreună pentru crearea de ceva nou și folositor pe terenul economiei naționale.

Pe când însă noi voim a ne întări economic și a ne face independenți în această privință, pe atunci trebuie să bagăm de seamă, că adversarii noștri seculari stau la pândă și ar dori să nimicească, să ștergă de pe fața pământului și institutele noastre de bani. Ca tot ce este românesc și aceste le sînt spine în ochi! De câte-ori scriu despre ele, de câte-ori au ocaziune a vorbi despre ele, le timbrează de periculoase, de „cui-buri de agitație” și le strigă: trebuie nimicite.

În acest strigăt culminează și articolul apărut în „Budapesti Hirlep” (nr. dela 20 Martie c.)

Scriitorul articolului e necăjit pe tot ce se referă la băncile noastre. E necăjit pe „Anuarul financiar” al dlui Petra-Petrescu, e necăjit pe icona ce ne-o prezintă această carte folositoare, care pentru Maghiari „nu poate fi îmbucurătoare”, e necăz, că pentru-ce să numesc institutele noastre „institute române din Ardeal și Ungaria” și e necăz că ele progresează mereu. Se înspăimântă, că numărul lor se va spori și apoi zice:

„Se vor spori acei factori, cari se declară franc de mijloace ale intereselor străine și vor atrage în măsură tot mai mare, în modul cunoscut, în cercul lor, nu numai pe țeranii români, ci și pe alții, chiar și pe țeranii unguri”.

Acasta nu e permis să se întempele, concludă el, și prin urmare trebuie începută lupta de nimicire contra băncilor române, trebuie urmată o politică națională înțeleaptă, căci atunci ele se vor reduce, se vor nimici de sine!

Nu voim să polemizăm, cu articolul din chestiune, căci nu merită aceasta, fiind scris în ton pătimas; nu voim să arătăm perversa lui contradicție, că de o parte arată că băncile noastre progresează și strigă că sînt periculoase, ear' de altă parte susține, că „ele nu stau pe baze sănătoase”, ci am voit să atragem atenția publicului nostru asupra acestui fel de atac, îndemnându-l să lucre cu atât mai mare rîvnă pentru progresul și consolidarea băncilor noastre, ear' de altă parte am voit să arătăm de nou, că compatrioților noștri nu le convine nimic ce e românesc, nu numai în politică, ci și pe teren cultural și economic. Ei sînt deci agitatorii periculoși, cari turbură pacea dintre cetățeni și se pun în calea ori-cărui progres, fie cultural, fie economic, care nu întempele maghiarizarea.

De-ale Sârbilor.

V.

Menirea și agendele care cad la noi în sarcina și competența consistorului metropolitan, la Sârbi le îndeplinește așa zisul „comitet consensual”. Identitatea agendelor nu este tocmai pe tocmă, dar' competențele acestor oficii la noi și la Sârbi cam corăspund una cu alta.

Comitetul consensual și-a ținut la începutul lunii curente mai multe conferențe. Patriarhul Brancovici a comunicat, că a cerut guvernului permisiunea de a convoca congresul bisericesc în restimpul dintre Paști și Rusalii. N'a primit însă nici un răspuns de către stăpânire.

Pe urmă s'a cetit o hârtie venită dela Bánffy, prin care comunică comitetului consensual, că de acum înainte toate afacerile bisericii sârbești (naționale), adecă ale autonomiei, vor fi concentrate la presidiul ministerial, ear nu până acum, la ministerul cul-

telor, dar' ministrul-president „totuși va lua sfat și mai departe dela ministrul cultelor și dela banul Croației”.

„Branik”, vorbind de această afacere, zice: „Noi așa credem, că prin înființarea la presidiul ministerial a unei secțiuni deosebite pentru afacerile bisericii noastre, ele de loc nu-și vor căpăta rezolvire mai grabnică, ci din contră vor fi trăgănată și mai mult. Cel mai mare cusur al „secțiunii” însă este, că în ea nu se găsesc oameni, cari cunosc afacerile și stările autonomiei noastre național-bisericești, precum se învederează acest lucru chiar și acum, astfel că cetind unele hârtii oficiale ce vin de acolo, îți vine să exclami: *Risum teneatis!*”

Încă dintr-o conferență de mai înainte, comitetul consensual a răspuns ministrului-president, că potrivit regulamentului organizatoric, el are să aștearnă rațiunile numai congresului, ear' nu și ministrului-president, și că comitetul consensual se ține strict după bugetul stabilit de congres. Prin excepție, comitetul a așternut rațiunile odată și ministrului-president, ear' acesta vrea acum din excepție se facă regulă. Comitetul a ridicat protest contra acestei argări. De asemenea comitetul a ridicat protest contra pretensiunii ministrului-president, ca el, ministrului-president, să „aproabe” conclusele luate de comitet, în flagranta contradicție cu statutul organic al bisericii.

Se vede cât colo, că pretensiunile acestea sînt toate sistematicește întocmite; rînd pe rînd, pas de pas, intru nimicirea autonomiei naționale-bisericești.

Și încă să amintim un lucr din conferența comitetului. În articolii noștri din Noemvrie am scris, că vestitul Radici a fost desbrăcat, de către sinodul arhieresc, de demnitatea de igumen al mănăstirii Mașiți de lângă Verșeț. Mai înainte „administra” el mănăstirea Cruședol, dar' au eșit la iveală niște pungășii mari, pentru cercetarea cărora comitetul consensual exmisese o comisiune. Aceasta a constatat niște neorânduiri înspăimântătoare; în urma cărora comitetul consensual a hotărât de a se ruga sinodului, ca Radici să nu mai fie pus administrator în nici o mănăstire făcându-se nevednic.

Decisul de destituire al sinodului arhieresc nici până azi, după șese luni trecute, nu s'a putut înmăna lui Radici, căci nu e nici căiri de găsit; pe semne călătorește cu banii „economisiți” la Cruședol, sau primiți dela stăpănu-seu Bánffy, pe la orașe mari și petrece pe la *café chantant-uri*, orfeum-uri și *coloseu-ri*, pregătindu-se pentru misiunea cu care vrea să-l înzestreze pașa dela Buda. Căci așa băieți îi trebuie lui Bánffy, cari înțeleg rostul lumii și rostul vieții, ear' nu niște naivi, cari își îndeplinesc cu sînțenie datorința către biserică și neam.

Mă rog, de ce vă mirați? Bánffy n'a fost inventat de soartea pentru a răspândi morală creștinească în lume ci din contra, pentru a răspândi și înădăcina morală lui, cum înțelege el, cu mijloacele cum le știe el mai bine decât ori-și-cine. Basta, punctum! Cine nu se învoiește, spânzure-se, sau îl va spânzura el însuși, căci el este ministrul-president millenar istoric.

Să nu învidiăm nația „singura alcătuită” pentru acest odor al ei!

Radici dar' a dispărut; e urmează deci? Consistorul eparchial al diecesei din Verșeț îl curentează acum în mod oficial, Ear' să ne rămăsim, că seriile „șile petrece în „Orfeum Somossy din Budapesta cu Bukovay Absentiusz și alți Pulszky”!

Bánffy știe bine unde e Radici, unealta lui; cum se nu știe el? El, meșterul! Trebuie să știe, căci prin el vrea să-și ajungă scopul final; pe el, administratorul din Cruședol, vrea să-l facă mai înainte episcop și pe urmă „capul sîntei biserici”.

Cătă mișelie, cătă tâlhărie se săvîrșește în numele și pe seama „sfintei biserici”! Și să nu te îngrețoși apoi!

Eată în ce mod binevoitor-bánffyat, și cruțător pomenește „P. Lloyd” dela 26 Martie despre curentarea lui Radici: „Un candidat la episcopie curentat. Unul dintre cei mai harnici (*befähigten*) membri ai ierarhiei sârbești Dr. Emilian Radici, care a fost designat de repeți-te ori deja drept candidat pentru cutare sau cutare scaun episcopesc devenit vacant, este acum curentat de către...”

Va să zică oficiul proclamă clar și net pe Radici drept candidat al guvernului la „cutare sau cutare scaun episcopesc”.

„Zustava” zice, că dacă n'a fost tocmai invitat la conventiculul de ieri, de sigur se va fi aflat în apropierea lui, poate chiar în odaia de alături.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Bia, luna Martie 1896.

(De ale meseriilor. — O tradare criminală).

Importanța meseriilor pentru viața noastră națională e nediscutabilă. Cei chemați au și înțeles aceasta de mult. Ei au tractat chestiunea în adunările publice, mai cu seamă în ale „Astrei” și în ziaristica noastră națională. S'au atins toate desavantagiile, precum și avantajile, ce sînt strict condiționate de îmbrățișarea, ori neîmbrățișarea lor din partea fiilor poporului nostru.

Dar' toate acestea au fost și sînt me-nite mai mult pentru inteligență, căreia în urma poziției sale îi incumbă datorința morală a generalisa principiile propuse, și a le face tot mai accesibile pentru clasa inferioară a societății românești. Dela zelul mai mic, ori mai mare a acestei inteligențe, depinde apoi emanciparea noastră mai grabnică, ori mai târzie de sub străini, și formarea clasei de mijloc în poporul nostru.

Poporul nu va rămâne în veci surd la vocea binevoitorilor sei, pe lângă tot conservatismul seu înăscut!

Dar' ca să știm în tot timpul ce se face în direcția aceasta, trebuie să ne informăm despre toate mișcările făcute, ca să servim unii altora și cu exemple, nu numai cu vorbe cari sînt sbrătoare. Agitându-se mereu chestiunea va prinde mai tare, după zisa străbunilor: „*gutta cavat lapidem, non vi, sed saepe cadendo*”. Pentru aceasta m'am rezolvat și eu a atinge acest obiect, avînd a servi tot-odată și cu un exemplu bun de imitat.

Din comuna noastră s'au trimis numai de câte-va zile, patru băieți la meserii în Brașov. În același loc și timp s'au mai trimis doi și din comuna învecinată Spini.

Că părinții băieților au făcut acest paș, și i-au putut așeza într'un oraș ca Brașovul — cel mai industrial la noi — este a se mulțumi bunului nostru preot, care ne-a îndemnat de ale zile cu vorba, și acum a ostenit și cu peana pe la locurile competente din Brașov. Fie-i spre onoare!

Termin, zicînd tuturor Românilor dor-nici de progres, să nu mai învațăm pe cei-ce numai rîul ni-l voesc, bătîndu-și joc de idealurile noastre cele mai scumpe!

*

„După voe bună supărare”, zice un proverb românesc. Cam conform acestui proverb pured și eu acum. Tractînd înainte un cas înveselitor, trec acum la unul, care a umplut pe toți Românii de pe aici de cea mai legiti-mă indignare.

Se vede, că trăim în epoca desvîlirii trădătorilor celor mai neruşinate! Onor. Red! ceea-ce am să vă comunic acum nu se poate numi mai adecuat, decât o tradare criminală. Dar' eată faptul după izvoarele cele mai demne de credință!

Cetitorilor acestei foi e cunoscut din toamnă încă cazul fostului învățător din comuna noastră, Tuliu Gruia, azi de pie memorie.

El pentru purtarea-i românească a că-zut jertfă unor denunțări de natură politică, cari l-au încurcat pe lângă altele și într'un proces criminal. Efectul trist a acestora a fost ducerea în desperare a înfiăcărutului tîneb, și mai pe urmă curmarea firului vieții prin sinucidere.

Astfel de roade produce sistemul n.fericit, care dominează în țeara aceasta și mai nefericită!... Ne persecută, ca să ne omoare!

Umblarea după fanteame, pornită odată s'a continuat chiar și după moartea nefericitului tîneb, cîntat azi de aceia, pentru a căr-ror desptepare „și-a jertfit zilele vieții sale.

Constituționalism echt jüdisch!

Autoritatea noastră bisericească a futre-prins toți pașii ca să se rezolveze mai iute și favorabil cauza, dar' cei s'us p'ui au ținut a se arăta, ca totdeauna, punctuoși și binevoitori față de noi, căci vezi, rogu-te așa cere „sireaca idee”.

În sfîrșit nu s'a vîzut pericolitate „patricia”, căci s'a sistat cercetarea, cerîndu-se numai transferarea la alt post învătătoare a fie-ieratului!...

Eacă cui se pregătește „îndulcirea”!... Dar' sîngele „mi-s'a urcat în cap de indignare și fața mi-s'a roșit de rușine, când am ajuns abia acum la cunoașterea urzitorului tuturor acestor păcătoșeni murdare! Mulți ne întrebam: „se poate?” ear' alții răspundeau: „da” foarte ușor, numai nu l'ați cunoscut.”

Și acest trădător criminal, care a atentat la viața unui coleg al seu nu e altul, decât George Samoilă, actual învătător (?) în I. Iod lângă Blaj.

Acest nemernic nu s'a rușinat a profana în astfel de mod scaunul în care șede și a-și bate joc de simțămîntul celor-și dan pînea de toate zilele. Piară Iuda cel fărădelege din mijlocul nostru!

Societate

Londra 6 luni				1	0	0	0	0	0
" " ceh									0,0000
Berlin 6 luni									0,0000
" " ceh									0,0000
Paris 3 la i									0,0000
" " ceh									0,0000
Viena									0,0000
" "									0,0000
Agre.									0,0000

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Baltes
Proprietar: Pentru T. L. Almini sub seculnstru
Iosif Marschall.

Numai două reprezentațiuni.

Teatrul orașenesc

în Sibiu.

Sâmbătă, în 28 și

la orele 7¹/₂ seara.

Duminică, în 29 l. c.

la orele 7¹/₂ seara.

Prima soarea grandioasă, admirabilă-sensațională

a lui

[1155] 1-2

L'homme masqué

(persoana misterioasă)

numit

Nobilul cu mâni de vraje

Illusionist fin de siècle

neîntrecut în

Creațiunile sale originale

Program original captivator în trei despărțiminte.

Succes senzațional pretutindeni.

În sala florăriei a societății ces. reg. de grădinarit a dat peste 100 de reprezentațiuni.

Prețurile obișnuite la teatru.

Bilete de intrare se vând zilnic dela 10—12 ore p. m. și dela 3—5 ore p. m. la

cassa teatrală.

Seara deschiderea casei la 7 ore. — Începutul la 7¹/₂ ore.

Slivovița de Bănat

premiată cu diploma de onoare, medailă de aur și hors concurs,
din căzănăriile lui

Câmpianu și Smeu,

Prigor (Bănat).

[8590] 23—25

Deposite: Viena IV., Wiedner Gürtel nr. 20.

București, Calea-Griviței nr. 117.

Se caută reprezentanți români în orașe mari pentru Austro-Ungaria.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcăritul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fieca a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndărătnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstăm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Baniș de Bojena Nămcovă, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turoului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotoa. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndărătnic. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Văntură-Teacă. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Soapăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Graiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoia. Din fanteziile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fanteziile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgarăritul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuzoiu-împărat. Poveste din popor de „Mărgărețul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Pina-împărăteasă și peana o aleasă. Poveste din popor de „Mărgărețul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Sploș de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba Iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Pina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Anton Ghiblasoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posaful bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnițoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Crotorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadoță. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Musaiin pécuarul. Poveste de Nicolae Trimbițașu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiadi. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Olara Miloi. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot
vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recuise de scris,
ceară de pecetluit etc.Comande din afară
se efectuesc repede.Bilete de vizită
după plac și cerereMare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI” ȘI A „FOII POPORULUI”

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dicționar

român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.